

The background of the cover is a vibrant, painterly illustration. It depicts a dense forest with large, green leaves and thick, reddish-brown tree trunks. In the lower center, a small child with curly hair is sleeping peacefully on a large, green leaf. The child is curled up, and their head is resting on the leaf. The overall style is whimsical and artistic, with a focus on natural elements.

IVA PROCHÁZKOVÁ

Kam zmizela Rebarbora?

Ilustrovala
Denisa Grimmová

Albatros

Kam zmizela Rebarbora?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Iva Procházková

Kam zmizela Rebarbora? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

IVA PROCHÁZKOVÁ

Kam zmizela Rebarbora?

IVA PROCHÁZKOVÁ

Kam zmizela Rebarbora?

Ilustrovala
Denisa Grimmová

Albatros

© Iva Procházková, 2022
Illustrations © Denisa Grimmová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-00-06906-7
ISBN e-knihy 978-80-00-06924-1 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-06925-8 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-00-06923-4 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

1.

Na břehu široké řeky bydlí Florentýn.

Rád všechno sčítá a odčítá. Letos v dubnu mu bylo šedesát čtyři roků, to je o rok víc než loni v dubnu. Je sto osmdesát osm centimetrů vysoký a dobře ví, kolik centimetrů by musel vyrůst, aby to dotáhl na dva metry. Chybějí mu tři stoličky, takže si všichni umíme spočítat, kolik má v puse zubů. Florentýn bydlí v malém domku se zahradou. Samozřejmě ví, jaké rozměry má jeho dům, zrovna tak dobře zná počet stromů v zahradě a bez dlouhého přemýšlení vám řekne, kolik je tam záhonů, ale ta čísla nejsou důležitá. Budeme se v tomhle příběhu držet jenom důležitých věcí, aby nás nepřestal bavit: mě psát a vás číst.

V první řadě bych vám měla říct, že Florentýn nežije sám. Kdysi – předtím, než se událo všechno to, o čem se chystám vyprávět – žil jenom se svým kocourem, který... Málem už mi vyklouzlo, jak se Florentýnův kocour

jmenuje a jakou má barvu, ale nechám si to pro sebe, protože to není důležité. Klidně si představte, jakého kocoura chcete, a říkejte mu podle libosti.

Druhá věc, kterou myslím musíte vědět, je, že Florentýn nosí v zimě i v létě kolem krku uvázaný šátek. Dělá to tak trochu z frajeřiny, ale hlavně aby nenastydl. Nad řekou totiž vždycky pofukuje vítr a on se od řeky po celý rok nehne.

A konečně do třetice vám na Florentýna musím prozradit, že se vyzná ve všech možných rostlinách a umí zpaměti nejen jejich běžné, ale i latinské názvy. Znají mu krásně a rád si je říká nahlas. Někdy si je při práci na zahradě dokonce zpívá.

„*Pisum sativum macrocarpon*,“ prozpěvoval si jednoho červnového rána a přitom kropil záhon hrášku, kterému už začínaly baculatět lusky. „*Dahlia pinnata*,“ trylkoval, zatímco zaléval jiřinky, které právě rozkvétaly. Vtom se mu o nos otřela veselá sladkokyselá vůně, a to ho tak rozjařilo, že z plných plic zahalekal: „*Rheum rhabarbarum*!“ Pokud nevíte, co je *Rheum rhabarbarum*, podívejte se do Zahradníkovy slabikáře, do Atlasu rostlin nebo do Wikipedie pod heslo Reven rebarbora. Florentýn si před časem přinesl malou sazeničku z farmářského trhu v blízkém městečku a zasadil si ji k plotu. Dařilo se jí tam a brzy vytvořila v koutě zahrady bujnou houštinu. Toho červnového rána, o kterém je řeč, Florentýnův kocour v houštině divoce poskakoval, hrbil hřbet, točil se dokolečka a mňoukal.

„Přestaň!“ zavolal na něj Florentýn. „Vylez z té rebarbory, nebo ji polámeš!“

Kocour nevylezl a nepřestal, naopak křepčil čím dál divočeji.

Florentýnovi to nedalo a šel se podívat, co za tím vězí.

Vězelo za tím malé děvčátko. Leželo na jednom z obrovských listů, spalo a ve spaní objímalo načervenalou lodyhu. Všechno nasvědčovalo, že na té lodyze přes noc vyrostlo. Florentýn nad děvčátkem chvíli zkoprněle stál, pak odložil konev a posadil se. Kocour usedl vedle něj. Oba přemýšleli. K čemu dospěl v myšlenkách kocour, se můžeme nanejvýš dohadovat. Florentýn myslel na to, že trhovkyně, od níž sazenici dostal, měla úsměv, který hřál jako kornout pečených kaštanů v dlani. Přibalila mu drobnou rostlinku k ostatnímu nákupu jako dárek a Florentýn ji už nikdy později v městečku nepotkal. Z toho všeho se dalo soudit, že to nebyla obyčejná farmářka, rebarbora od ní nebyla obyčejná rebarbora a děvčátko objímající načervenalou lodyhu mělo k obyčejnosti určitě taky daleko. Leckoho by takové zjištění zarazilo, nebo dokonce vylekalo, jsou lidé, kteří se bojí všeho, co si nedovedou vysvětlit, ale Florentýn mezi ně nepatřil. Že je život plný podivností, na které lidský rozum nestačí, věděl dávno. Po několika minutách se zvedl, opatrně děvčátko zavinul do sluncem prohřátého kadeřavého listu, druhý list položil navrch jako peřinku a odešel s tím zeleným uzlíčkem na palubu *Modré marény*.

Někteří z vás možná vědí, že marény jsou ryby. *Modrá maréna* ryba není, je to loď. Přesně řečeno převozní loď. Má velkou admirálskou kotvu a pamatuje dobu, kdy vaše babičky ještě nebyly na světě a vaši pradědečkové se teprve učili jíst lžičkou. Už skoro celé století se *Modrá maréna* plaví přes širokou řeku z pravého břehu na levý a z levého na pravý

a převáží cestující, kteří si koupili jízdenku, anebo ji vyhráli v soutěži...

Málem mi vyklouzlo, v jaké soutěži, ale tím bych všechno pokazila. Vy byste přišli o překvapení a já o kus příběhu, a to by byla škoda. Takže soutěž беру zpátky. Nemějte strach, dozvíte se o ní – dřív, nebo později, podle toho, jak rychle budete číst.

Kromě lidí se na palubu *Modré marény* vejde i vůz s koňmi nebo menší traktor, dvě auta a... mohla bych vám vypočítat, kolik se tam vejde motorek, jízdních kol, koloběžek a dětských kočárků, ale není to důležité. Důležité je, že Florentýn strávil skoro celý život na *Modré maréně* jako kapitán. Přes širokou řeku nevedl v těch místech nikdy most, a lidem, kteří se potřebovali dostat z jedné strany na druhou, nezbývalo než se dát převážet po vodě. Všem se to líbilo. Ať bylo jakékoli počasí, vzduch nad řekou vždycky voněl, voda šplouchala a narážela do boků lodi, na zábradlí se třepotaly barevné vlaječky a rackové s chechtáním létali kolem a chytali, co jim kdo hodil. Lod' nepotřebovala naftu, plyn, benzín ani jinou pohonnou látku, protože neměla motor. Vezla se s vodním proudem přivázaná na laně, které ji bezpečně drželo, aby neuplavala. Uprostřed řeky Florentýn pokaždé

zahalekal *Holalijahou* a navinul kus lana na buben v řídicí kabině tak, že se lod' stočila k druhému břehu. Po přistání vyskočil na můstek a uvázal *Modrou marénu* ke kůlu, aby se všichni pohodlně dostali ven. S dětmi si na rozloučenou zamával, dospělé pozdravil energickým přiložením ruky ke štítku kapitánské čepice.

Onoho červnového rána, právě když nastupoval na palubu, přicházela po lodním můstku paní učitelka. Hned si všimla uzlíčku ve Florentýnově ruce a hned taky poznala, že je v něm děťátko.

